

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VI. Christi Incarnationem ac mortem piè recogitatam, ad divinum amorem in nobis excitandum atque alendum, vim permagnam habere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT VI.

*Christi Incarnationem ac mortem piè recogita-
tam, ad diuinum amorem in nobis excitandum
atque colendum, vim permagnam
habere.*

Quanquam nemini obscurum esse potest, quod etiam
initio præsentis opusculi indicatum est, Christi passio-
nem piè recogitatam, fontem esse sancti amoris uberrimum;
idq; assiduè experiantur animæ sanctæ, quæ hauriunt aquas
in gaudio de fontibus Salvatoris, & vel ad solum Crucifixi
conspæctum amore inflammantur ac liquefcunt, inq; dulces
lacrymas, amoris indices, solvuntur; iuvat tamen hoc ipsi
paulò pluribus ostendere, & in argumento summè suavi a-
liquantisper, nec injucundè immorari. Ordinem autem
velut à capite, & à demonstrata Verbi incarnati amabilitate
mirabili, ad eas quas in Christo passo habemus amoris ille-
cebras, gradum molliùs commodiùsq; faciemus.

§. I.

Magna Divini Amoris illecebra, Verbum caro factum.

Ipsa quidem per se Divinitas, infinita est amoris illecebra;
quippe quæ per sese purum est, & summum ac infinitum
bonum, dulce theatrum ipsiusmet divinæ mentis, spectacu-
lum omnis admirabilitatis, & (ut Augustinus appellat) pul-
chritudo insatiabilis. In cuius proinde claro ac felici intu-
itu, æterno stupore defixæ hærent beatæ mentes; cuius con-
templatione satiari nequeunt Seraphinorum oculi; qui eos
exinde ardores ac flammæ concipiunt, quos (velut si eos
ferre non possent) irrequieto alarû succullu, non tam tem-
perant

in Pf. 83.

perant quàm alunt, & assiduà quasi ventilatione, iisdem novam semper animam, æternùmque vigorem aspirant.

Verumtamen, uti nunc se habet infirmitas ista vitæ mortalis, utque est animæ corpori insitæ atque concretæ, & adhuc à Deo peregrinantis conditio; admirabilis illa & ineffabilis pulchritudo divinitatis, non jam per se ipsam nobis proposita, sed per interpositam assumptæ nostræ humanitatis tanquam nubem apparens, nescio quo modo animos nostros ad amorem sui blandius allicit, potentiùs trahit, retinetque jucundiùs. Sive id fortassis efficit, ex ipsa ejusdem naturæ consortione, similitudo major, & velut cognatio cum Deo; quippe ea solet blanda esse amoris conciliatrix: sive etiam ipsa Divinitas, per susceptam carnem nobis propior atque familiarior effecta, vim suam intendit & magis exerceat è proximo: sive (quæ suavior est, & S. Augustino valde amica cogitatio) ille ipse natus Divinitatis fulgor, qui plenâ luce incurrens in sensus mortalium, eorum aciem præstringeret, hebetaretque; idem per eam humanitatis nubem tanquam refractus & attemperatus humanis oculis, eos blandius rapit ad sese, afficitque familiarius. *Nube enim regitur* (inquit S. Augustinus) *non ut obscuretur, sed ut temperetur.*

Tract. 34. in Joan.

Magna igitur est ac potens amoris illecebra, per susceptam carnem quasi translucens & intermicans Divinitas. Itaque illa divina sapientia, cujus jam olim fuere delicie, esse cum filijs hominum, tunc maximè visa est hominibus delicias facere, & arcanis mirisque modis mirabiles sui amores excitare, cum (ex ejusdem S. Doctoris phrasi) commixta est carni, *ut infantia nostra lactesceret*; eoque facta est ad amoris tela potentior, quò sibi injecto carnis nostræ velamine, fieri videbatur occultior. Habent enim vim certiozem dissimulatæ, nec prorsus apertæ blanditiæ; magisque oculis lenocinantur, per veli subtilis raritatem, partim abdita, partim prodita pulchritudo.

In Ps. 30. l. 7. Conf. c. 18.

Sic

Sic enim & Beatus Gregorius, DEUM omnipotentem, ait, in præfenti vita dulcem nobis fieri per effecta quedam mirabilia; & tamen in sua celsitudine manere occultum:

L. 16. Moral. c. 13. ut & quedam monstrando de se, occultâ nos inspiratione in suo amore succendat; & tamen abscondendo Majeſtatis ſuae gloriam, amoris ſui vim per æſtum deſiderij augeat.

§. 2.

Nonnulla de re proposita S. Augustini cogitationes.

VERùm audiamus S. Augustinum, eleganter ac dulciter, ut solet, super ea re differentem. Is enim in libris Confessionum suarum de Filio DEI incarnato verba faciens, ita

L. 13. c. 15. loquitur in rem nostram: *Attendit per retia carnis, & blanditus est, & inflammavit, & cucurrimus post odorem ejus.* Loquitur expertus sanctas illas delicias, & blandè ruminat quod cum voluptate gustavit. At inspiciamus (si placeat) propinquius ipsam S. Doctoris mentem, & sub isto verborum involucre latente sensum enucleemus.

Attendit, inquit, per retia carnis, & blanditus est. Quò admodum enim sponsus subinde alludit sponsæ atq; blanditur, dum eam per semireclusæ fenestræ rimam, aut cancellorum intervalla respectat, videre amans, & videre dissimulans: ita, ex S. Augustini sensu, DEI filius per susceptam humanitatem, tanquam per fenestrarum retia, cancellosve prospiciens, & nobis adhuc ex occulto quidem, sed magis de propinquo blandiens, amore sui corda nostra succendit. Etenim si S. Doctoris mentem propius inspiciamus; retium nomine, non quod vulgò solet, intelligit; sed eas quas dixi fenestras cancellatas aut reticulatas; secutus receptam tunc versionē septuaginta Interpretum Canticorum II. ubi pro eo quod habet vulgata nostra: *prospiciens per cancellos;* ipsi vertunt: *prospiciens per retia;* ad quem equidem locum non dubito S. Augustinum, dum ista scriberet, respexisse.

Quan-

Quamquam & fortassis ambiguo vocis, eò non illibenter
 usus est; quòd membra ipsa, actusq; Deo conjunctæ huma-
 nitatis, etiam retia sint & plagæ, quibus ille corda nostra
 capret, iisq; demum nos circumventos ac comprehensos,
 amoris sui captivos efficiat. Quamobrem ipsi filij Adæ,
 qui priusquam Verbum caro fieret, artes omnes eludebant
 amantis DEI, neq; quibusvis propositis illecebris teneri aut
 capi poterant, sed ibant vagi in viam cordis sui: postquam
 DEI filius hominis filius factus est, & cordibus hominum,
 capiendis, extremo tanquam divinæ artis experimento,
 blandum istud amoris rete expansum, cessere nimirum ei
 suavi violentiæ, seq; ultro in plagas induentes, & inexpli-
 cabilibus atq; ineluctabilibus illecebris constricti, præda
 deniq; amantis atq; venantis DEI facti sunt, impletumq; est
 quod olim prædixerat per Prophetam: *In funiculis Adam* Osea 11.
trabam eos, in vinculis charitatis. Blanditus quippe est, ut ait
 S. Augustinus, *& inflammavit, & cucurrimus post odorem ejus.*

Idem S. Doctor alio quodam loco, ejus verbi DEI,
 quod Scripturis sanctis continetur, tametsi tot umbris & fi-
 guris obtekti, vim & efficaciam admirans: *Magna, inquit, In ps. 138.*
Sacramenta fratres. Quomodo loquitur nobiscum spiritus DEI?
quomodo nobis facit in hac nocte delicias? quid est hoc, roga-
mus vos fratres? Inde dulciora, quò obscuriora. Conficit nobis
portionem ad amorem suum, quibusdam modis suis miris. Quæ
 quidem à S. Augustino de verbo DEI temporali sacris litteris
 expresse prolata, ad ipsum sempiternum DEI Verbum carne
 nostrâ obtektum, etiam ex sui authoris mente, meritissimè
 transferri possunt. Quippe quod isti verbo DEI scripto sunt
 illæ formosæ allegoriarum & figurarum umbræ, quibus quo-
 dammodo convertitur & opacatur. hoc, Verbo æterno, est
 tegmen illud & umbraculum ei circumfusæ humanitatis
 nostræ. Et veluti illa (ut alibi idem S. Doctor appellat) *tot L. 11. Conf.*
paginarum opaca secreta legentium animos magis oblectant c. 3.
 ac de-

ac detinent; inde (ut ait) *dulciora, quò obscuriora*: ita æternus ille paternæ substantiæ splendor, carnis nostræ tegmine obumbratus, eò se dulcius sensibus nostris insinuat, quò blanditur occultius.

Quod verò philtum, aut quæ potio amatoria potuit excogitari potentior, ad animos nostros divino amore afflandos & capiendos, quàm Verbum caro factum; quàm illa, ut loquitur Augustinus, *mixtura DEI & hominis*, quàm illud in unam hypostasim temperamentum divinitatis & humanitatis?

Sanè quemadmodum ardentem atq; insanè amantes interdum solent; qui ubi successum non habent consueta & innocentes illecebræ, ad improbas artes & amatoria medicamenta deveniunt; ut quem aliter non obtinent, vel venenis amorem extorqueant: ita hujus Patris phrasim secuti dicere possumus; ingenti nostri amore captum, simile quiddam (sed piâ fraude) fecisse DEUM, *De medullis* quippe *Divinitatis suæ* (ut S. ait Hieronymus) confecit nobis potionem ad amorè suum, Verbum scilicet ac sapientiam suam, quodammodo carni infundens atque commiscens, ut eâ nostræ infirmitati dulcesceret; atq; ita charitate suâ in cordibus nostris, velut potenti succo, diffusâ, immutaret affectiones nostras, tandèmq; nos in se, suisq; amorem converteret. Tanti fuit supræ illi hominûmq; amatrici bonitati nos sibi adjungere, & nostrum deniq; vermium vilissimorum amorem, sive ab odiosè fastidiosis impetrare, sive de præfractè contumacibus extorquere. Atq; hæc ferè ex Beato Augustino.

§. 3.

Concluditur caput hoc, quibusdam locis eodem pertinentibus à S. Bernardo adductis.

AT priusquam hoc caput finiám, in quo fortè abducor
longiùs ipsá argumenti suavitate: delectat ex mellifluis
Bernardo nonnulla ad extremum adducere, & ijs quæ dicta
sunt confirmandis, ita ex ejus mente philosophari.

Deus quidem amabilitas summa est, sed hoc tamen
nomen majestatis est ac potentia; ideòq; sacrum quendam
horrorem mentibus ingerit, timorem incutit, extorquet
venerationem. At JESUS, tametsi DEUS est, tamen be-
nignitatem, philanthropiam, humanitatem sonat, nec ter-
rorem infert, sed provocat amorem. Itaq; mellitus ille
Doctor ad illud è Canticis: *Oleum effusum nomen tuum*; hoc
ipsum argumentum versans: *Profectò* (inquit) *majestatis & potentia nomen, in id quod est pietatis & gratia quodammodo* serm. 15. in Cant.
transfunditur. Nomen verbi causá, quod DEUS est, nonne in
id, quod est nobiscum DEUS, hoc est, in Emmanuel, liquefcit
& deficit? Quid enim istud est: DEI nomen in JESUM seu
Emmanuel liquefcere, resolvi, & quodammodo deficere?
nisi hoc illi comparatum, mollius esse atq; amabilius; &
DEUM per Emmanuelis nostri humanitatem transfusum
(veluti subinde in ijs, quæ percolantur, evenit) suá quasi au-
steritate positá, mollioris jam esse ingenij, & in quendam
nostris magis attemperatam sensibus liquari suavitatem.

Quod ipsum alio in sermone, non minùs eleganter,
nec minùs dulciter exprimens; cum eundem Dominum no-
strum consideraret, & ut regnantem super sidera, & ut inter
lilia (hoc est, inter mortales) commorantem: *Qui in altis-* serm. 70. in Cant.
simis est Dominus (ait) *in imis est dilectus; super sidera regnans,*
& inter lilia amans. Amabat & super sidera, quia nusquam &
nunquam non amare potuit, quia amor est: sed donec ad lilia
descendit, & pasci inter lilia compertus est, nec amatus est, nec
factus dilectus. Quasi antea amaret quidem, sed amari non
posset; nisi posteaquam, majestate positá, & nostrá susce-
ptá humanitate, in terris visus est, & familiariter cum ho-
mini-

minibus conversatus, atq; inter illos mira patrandò, & a-
cerba pro illis sustinendo, quantopere illos diligeret, evi-
dentiùs ostendit; ut immensus ejus erga nos amor, non di-
cam usurpari oculis, sed manu tangi atq; palpari quodam-
modo videretur. Ergo nunc gratiæ, miserationis atq; in-
dulgentiæ tempus est; neq; in Verbo humanato, & (ut lo-
quitur S. Hilarius) concarnato propter nos, terroris causas,
sed amoris duntaxat habeamus.

L. 6. de Tri-
nit.

Olim cum D^eus justitiæ suæ indulgens, vindictæ o-
mnia, misericordiæ perparum concederet, & non nisi ful-
mina meditans, tonitrua loquens, cœdes tantùm spiraret,
& sanguinem; & vel igne immisso de cœlo, vel terræ hiatu,
vel ignitis serpentibus in rebelles sibi populos mortalesve,
faviret, meritò audiebat, D^eus magnus, & fortis, & ter-
ribilis in consilijs super filios hominum, Dominus exerci-
tuum, & D^eus ultionum. Quâ cogitatione percussus ex-
clamat quidam Propheta: *Quis non timebit te, ô Rex gen-
tium?* Nunc autem cum amisso furore, idem ipse humani-
tatem induit, neq; jam D^eus ultionum dicitur, sed Pater
misericordiarum, nec jam manus habet armatas fulmine,
sed clavis confixas in cruce, nobis nimirum commutandæ
sunt voces, atq; dicendum: *Quis non amabit te, ô Rex cor-
dium?* Hoc quippe jam regnum in nobis affectat, amans a-
mari, non timeri desiderans: quemadmodum magis mani-
festum erit in sequenti capite, ubi jam speciatim de Christi
crucifixi amabilitate disquirimus.

Jerem. 10.

CAPVT VII.

*Christus crucifixus supremum amoris incita-
mentum.*

UT igitur ad illud quod nobis erat propositum, & cuius
gratiâ reliqua ista præmissa sunt, aliquando deveniã-
Sicut